

KRONIEK

aanmerking neemt, dat Le Sage zijn melodisch materiaal aan de toenmalige volks- en straatliedjes ontleende, valt het op dat deze muziek nooit platvloersche trekken aanneemt. Getuige deze alleraardigste, lichtvoetige „schlaggers”, welke alleen op den duur wat eenvormig worden, was de muzikale smaak in het Parijs van die dagen lang niet slecht! Ik kan mij voorstellen, dat Bertus van Lier er veel voldoening in gevonden heeft, deze prille wijsjes te bewerken, in een licht, vaak geestig instrumentaal pakje te steken, en er

tal van tegen-melodietjes bij te verzinnen, welke aan deze partituur dikwijls een fijne teekening verleen. De humoristische tinteling van dit in historisch opzicht uiterst merkwaardige stuk bleek op de muzikale „spes patriæ” nog volledig vat te hebben en het publiek van het „Théâtre de la Foire” kan niet meer voldaan geweest zijn, dan dat van den Utrechtschen Schouwburg zich bij deze gelegenheid betoonde!

Wouter Paap

LETTERKUNDE

Edda, vertaald en van inleidingen voorzien door prof. dr Jan de Vries. N.V. Uitgevers-maatschappij „Elsevier”, Amsterdam 1938.

„Al het gebrekkige, hetwelk op het gebied der vaderlandsche letteren klagten verheffen doet, wier billijkheid wij niet loochenen, is voor geen gering gedeelte toe te schrijven aan het volstrekt verwaarloozen of zeer oppervlakkig beoefenen van de letterkundige voortbrengselen of letterkundige geschiedenis onzer tijdgenooten in de voornaamste rijken van Europa.” Aldus een ongenoemde aankondiger — misschien Drost — van Cunningham’s Engelsche litteratuurgeschiedenis van de laatste vijftig jaren in het eerste en eenige deel van de *Muzen* van 1835. En men zou, met recht, achter „onzer tijdgenooten” kunnen toevoegen: „en hunner geestelijke voorouders”. Nu, na een eeuw van vooruitgang, zijn wij verder. De tot oordeelen bevoegden klagten niet meer over den

stand onzer letteren, de kennis van de letterkundige geschiedenis, niet alleen van Engeland, Frankrijk en Duitschland, maar ook van Spanje, Italië en Scandinavië, is grooter en dieper geworden; van verwaarloozing mag men niet spreken.

Een vertaling van den verzenbundel, dien men nog steeds, ten onrechte, *Edda* noemt, en soms ter onderscheiding van het exegetisch-æsthetische werk van den 13e-eeuwschen IJslandschen staatsman, geleerde en dichter Snorri Sturluson, dat dien, overigens nog steeds niet verklaarden, naam terecht draagt, de „poëtische Edda”, was, voorzoover ons bekend is, nog niet verschenen. Wij begroeten met vreugde het verschijnen van de vertaling van dit werk, een der belangrijkste letterkundige voortbrengselen uit een gewichtige cultuurperiode van den Norröenstam, te meer nu zij ons gewordt van een voortreffelijk kenner niet alleen van het Oudnoorsch-IJslandsch, maar ook van het